

bi se morala vendar tisti čas, ko sem jaz padal, tudi vrteti. Tako bi se prostor pod mano odmeknil nekam naprej. Mar ne? Vidiš, jaz bi potem-takem moral pasti nekam proč, ne pa ravno pod kap. Kaj, študent?»

»Ne, tega pa niste zadeli! Dokler ste bili na kozolcu, ste se sukali obenem z zemljo. Ko ste pa padli in ste se ločili od kozolca, ste se pa z zrakom naprej pomikali kakor poprej na strehi. Torej ni čudno, da ste padli ravno pod kap.«

»Študent, ti si pa neumen. Amen, sem rekel.« Obrnil se je od mene.

»Botrček, kje pa ste nocej? Pridite no, komaj že čakava na vašo povest.«

Naš Slavko in Milica sta pritekla in sta se dobrikala botru. Luka je nekaj godrnjal, jaz sem bil pa hud, ker sta otroka zmotila najino modrovanje.

»Mir, otroka! Boter ima nocej druge reči v glavi. Pssst! Čakajta, da se midva pogovoriva, potem bo še tudi za vaju kaj.«

Luka se je vesel obrnil k otrokoma: »Prav imata, otroka. Pojdim o v hišo! Tu je tema in ni za nas. Da nas ne pojé volk!«

In so šli. Tudi jaz sem šel z njimi. Pa nisem maral več modrovati tisti večer. Tudi nisem smel. Slavko in Milica sta pa govorila, kolikor sta hotela. In Luka jima je dal v vsem prav. Rad je imel preproste duše, nič imenitne in nič napihnjene.

Meni je šla pa po glavi misel: Ali ni srečen v svoji preprosti veri in svoji naravni poeziji?

Zdrava Marija!

Ksaver Meško.

Dan že zapira oči.
Veterec iz dalje molčeče
tiho zvonenje prinaša:
Zdrava Marija ...

Duša posluša, drhti;
kakor dih tihe sreče
tajno se v nji mi oglašča:
Zdrava Marija ...

Kadar moj dan se zmračí,
preden zaprem v vek oči,
zadnji naj dih mi šepeče:
Zdrava Marija ...

